

slæber nu som noget nyt på ca. det samme beløb i rentebetalinger hvert år, som statskassen gør, nemlig 500 mio. kr., der svarer til 25 pct. af lagtingsbudgettet og 12 pct. af bruttonationalproduktet; disse rentebetalinger går overvejende til staten.

En eftergivelse eller en udsættelse af denne rentebyrde var det mirakel, som vort socialist-sambandsstyre byggede hele sin regeringsstrategi på. Regeringen ville dog ikke formindske rentebyrden ved aftalen den 17. november, og dermed brasede landsstyrets mirakelstrategi sammen.

Der kom intet brugeligt færøsk oplæg om en løsning af vor krise, kun en fremstrakt håndflade. Landsstyret har som bekendt kun samme albylpolitik som hidtil, og derfor måtte resultatet i aftalen blive så forudsigeligt, så magert.

I stedet pønser man nu på nye erhvervslove på Færøerne, der skal lokke udenlandske virksomheder til og fremtrylle nye færøske foretagender med det incitament, at de slipper op til 28 pct. lettere i lønomskostninger, men dermed indføres en diskriminering af de gamle virksomheder, som på grund af det kvælende skattetryk opererer uden den nødvendige lønsomhed, og disse gamle virksomheder vil lukke i afmagt over forskelsbehandlingen fra offentlig side.

Folkeflokkens forslag om en kapitalisering af bløktilskuddet og en endelig udbetaling af vor offentlige gæld er trods alt stadig den bedst brugelige løsning på vor økonomis dybe krise og den værdigste for både den danske og den færøske befolkning.

Denne kapitalisering er sammen med en reduktion af skattetrykket og omkostningsniveauet – denne interne devaluering – den eneste løsning for Færøernes økonomi, men vanetænkning forhindrer planens gennemførelse og medfører den stadige og fortsatte afvikling af økonomien og samfundet.

Hvis den nye 200 mio. kr. erhvervsinvesteringsfond sammen med en lønrefusion på 28 pct. skal bruges til at igangsætte nye virksomheder og arbejdspladser, vil desværre alle fremstød fremover, der sigter efter økonomisk vækst og nye arbejdspladser, bygge på spekulation i lønsubsidier.

200 mio. kr.-fonden er en god tanke, men gør næppe den forventede nytte. Milliarder i investeringskapital er allerede gået tabt, og de meget lempelige investeringsfonde, der var på Færøerne, er gået fallit. Der mangler ikke likviditet på

Færøerne. Monopolbanken sover nu på skatteborgernes lånte milliarder. Men derimod er bankens solvens et problem, der ville løses med erhvervslivets bedre lønsomhed, og på Færøerne er lønsomhed en by i det ydre Mongoliet.

Med en forhøjelse af aktieselskabsskatten fra 22 pct. til 35 pct. næste år formindskes tilbageværende virksomheders overskud yderligere. Med en forøgelse af renteskatten på indlån fra 22 pct. til 35 pct. i 1995 bliver opsparing mere meningsløs end hidtil. Med uændret skattetryk og forøgede dagpenge, ja, så betaler det sig mindre at arbejde og at tjene penge.

Det bør forundre, at det offentliges forbrug næste år – hvoraf den i dag behandlede statsstøtte til Færøerne er en del – forøges, selv om den færøske økonomi sammenlagt er reduceret med 20 pct. i samme tidsrum og vores befolkning er faldet med 10 pct. siden 1992.

Et aftalepunkt mellem landsstyret og regeringen var en strukturrationalisering. Så burde landsstyret afstå fra at forhøje bevillingen til landsadministrationen med 7 pct. næste år. Det er det højeste nogen sinde. Der er trods alt 5.000 færinger mindre at administrere nu end for få år siden.

Ligeledes med væksten i bevillingen til skoler og undervisning, hvor vi har 1.000 elever mindre i dag end for blot 2 år siden. Man ved, at hver elev i snit koster 50.000 kr. årligt, så det skulle betyde en besparelse på et par snese millioner og ikke større udgifter.

Kulturbevillingen er også uberørt, mest fordi socialismens vogtere, propagandister og stemmekvæg lever af offentlige, tvangsudskrevne skatter, og der er kort vej for de lange snabler fra kollektivismens offentlige bastioner til kulturbevillingens pengetrug.

At bevillingen til socialvæsenet og arbejdsløshedsdagpengene forhøjes, er forståeligt, for besparelserne i offentlige investeringer og vedligeholdelse rammer håndværkere og ufaglærte arbejdere hårdest og tvinger dem til at leve af bistand i større målestok næste år.

Det slog mig at læse i danske aviser i går om en forskningsrapport, der fastslog, at velstanden skabes af de ikkeuddannede. Der er nemlig 158.000 højtuddannede personer i Danmark uden for det tekniske og naturvidenskabelige område, hvoraf kun 11.000, altså kun 7 pct., er ansat i eksportproduktion; resten er ansat i den offentlige sektor. Det samme må gælde for Færøerne, hvor trækdyrene pines ned til fordel for det offentlige bureaukati.